

ON SÓN ELS MONSTRES?

ABRIL 2020

En un petit poble situat entre montanyes, hi havia un castell amb un jardí ple d'arbres tant alts que no hi podia entrar la llum del sol. Era un jardí d'allò més trist on no hi neixia ni una flor, tot el que hi havia eren horribles matolls.

La gent del poble no s'apropava mai al castell perquè tenien por dels éssers que hi vivien, malgrat que feia anys i panys que ningú els havia vist. Tanta por tenien que fins i tot als pobles dels voltants corria la llegenda que aquell castell estava habitat per uns monstres terrorífics i dolents que es menjarien qualsevol que gosés entrar-hi.

Cap mare de la zona deixava als seus fills anar a jugar al bosc que envoltava el castell, i els nens obeïen... tots menys un, l'Àlex, un vailet curiós i valent que vivia al poble amb la seva mare.

Cada tarda l'Àlex, de tornada de l'escola, s'entretenia observant els animals que se li creuaven pel camí; fent així rondinar la seva mare quan trigava més del compte. Una tarda l'Àlex es va encantar mirant un conillet que el mirava com si li volgués dir alguna cosa –o això va pensar ell...-.

De sobte el conillet va començar a correr i l'Àlex, que no temia mai a res, es va endinsar en el bosc prohibit tot seguint les passes del seu nou amic, i així va arribar fins als voltants dels murs del vell i misteriós castell. L'Àlex només pensava en agafar aquell animalet per endur-se'l a casa i ensenyar-li a la seva mare... el conillet, tot saltant, es va colar entre els barrots de la enorme porta de ferro que hi havia a un dels fastuosos murs de pedra del castell. L'Àlex sense pensar-s'ho dues vegades el va seguir, va obrir la porta i va entrar al jardí.

... a l'interior del castell, els seus habitants van sentir grinyolar la porta de l'entrada al jardí i corrents van anar cap a les finestres. Durant molts i molts anys ningú havia creuat aquella porta i estaven temerosos i encuriósits per saber a què es devia aquell soroll.

Des de la finestra van veure aquell petit humà com es mirava el castell amb cara de pasmat.

L'Àlex era tant curiós que no va poder evitar anar cap a la porta. Va picar dues vegades, però no va obtenir resposta.

Convençut que el castell estava abandonat, va girar amb força la maneta de la pesada i vella porta de fusta.

L'interior del castell era fosc i fred.

-“Hola!” -va cridar l'Àlex- “Holaaaaa!” -
va tornar a cridar més fort.

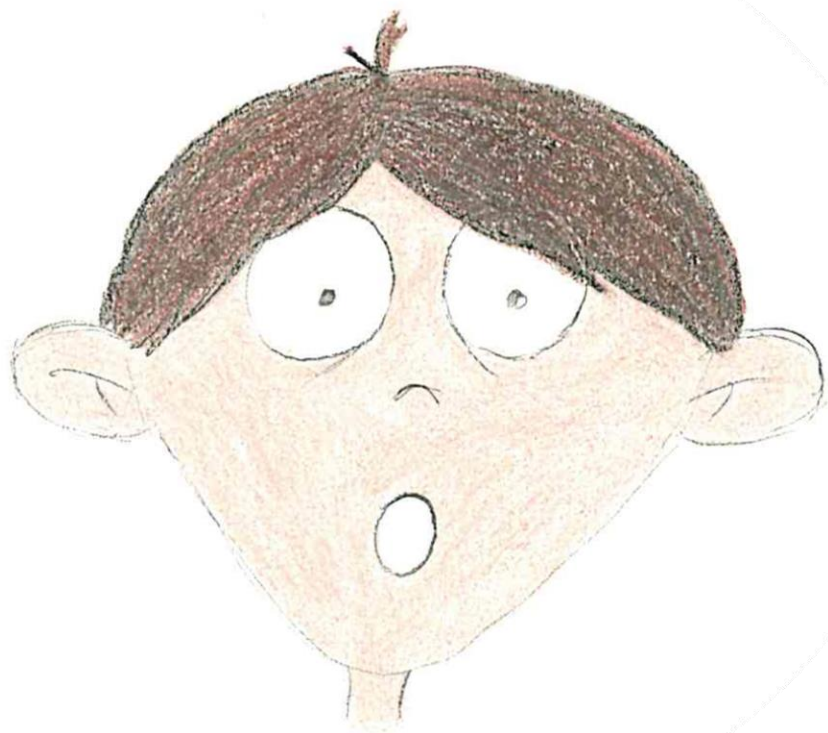

En sentir girar la maneta de la porta, els éssers que vivien al castell van correr a amagar-se on van poder: a sota l'escala, darrera les cortines, sota la taula... allà s'hi van quedar tot observant com aquell petit hùmà jugava amb el conillet dintre de casa seva. No semblava gaire perillós i fins i tot començaven a tenir ganes de sumar-se al joc.

Un a un van sortir dels seus amagatalls i es van mostrar per primer cop, des de feia molts anys, davant d'un humà.

El Compte Dentetes va ser el primer a presentar-se tot donant la benvinguda al seu visitant. En Frankcesc i en Pelucco el van seguir tímits i amb recel. L'últim en deixar-se veure va ser en Tutanramón que, de l'ensurt que portava al cos, una mica més i se li enreda la bena quan corria a amargar-se.

L'Àlex va obrir els ulls com a plats, no podia pronunciar paraula davant d'aquells éssers extraordinaris. El Compte Dentetes semblava que no havia vist un raig de sol en la seva vida, doncs tenia la pell més blanca que les dents dels actors dels anuncis de dentífrics que surten a la tele. En Pelucco media menys que ell, tenia una figura 'arrodonida' i sota la seva estilosa samarreta de ratlles marineres es podia veure com tenia tot el seu cos cobert per una suau i brillant cabellera de color marró.

Però el que realment el va deixar bocavadat va ser l'aparició d'en Frankcesc, un ésser de grans dimensions, amb la pell més verda que el bróquil que li posava la mare per sopar.

Finalment, en Tutanramón va treure el seu cap de sota l'escala. Poc es podia saber de com era ben bé en Tutanramón ja que tot el cos estava cobert per uns enbenat que semblava tenir mil·lers d'anys –i de pols-.

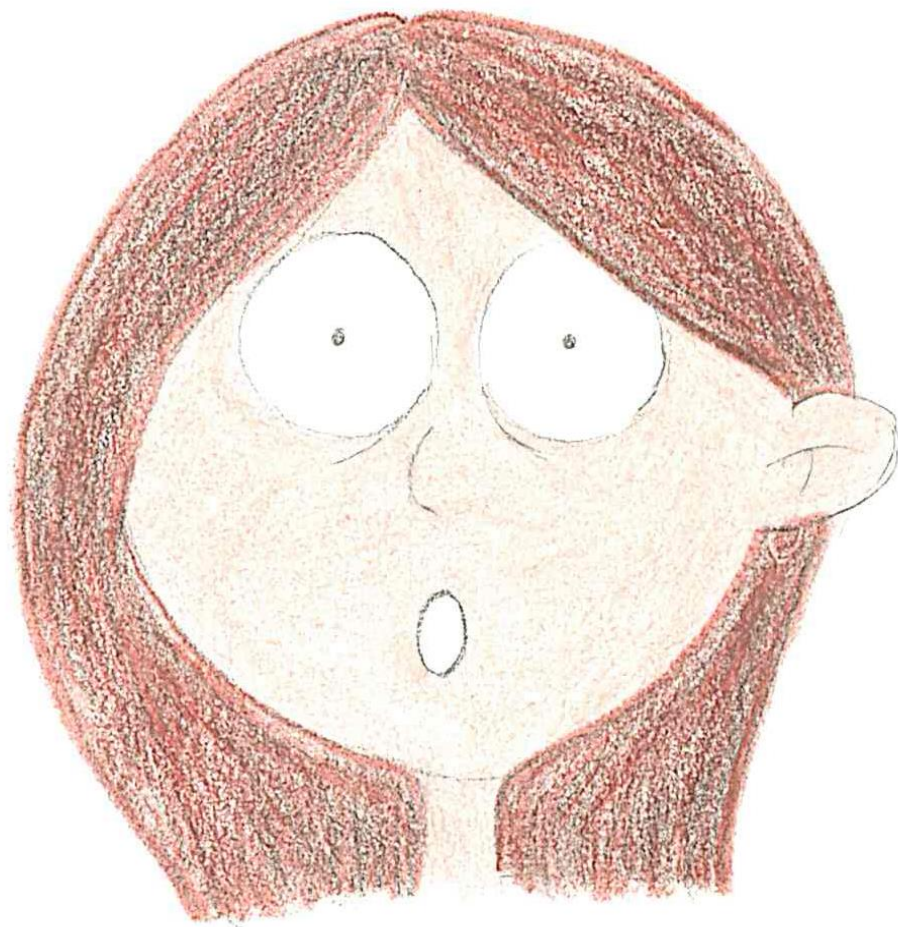
Aquella va ser la primera de moltes tardes en les que l'Àlex visitava els seus amics del castell. Allà corrien i jugaven despreocupadament. Una tarda, l'Àlex estava tant distret jugant a fet i amagar al jardí del castell que no es va adonar de l'hora que era.

La seva mare començava a estar amoïnada i va sortir de casa a buscar el seu fill. Després de recórrer tot el poble, només li quedava fer una ullada al bosc, cosa que no li feia gens de gràcia per la famosa llegenda que rondava sobre el castell desde feia anys.

Un cop al bosc, va veure unes petjades de nen i va decidir seguir-les. Quina va ser la seva sorpresa, quan va veure que les petjades la duïen fins al misteriós castell. Es va enfilem d'un dels murs per intentar veure el que s'hi amagava a l'altra banda.

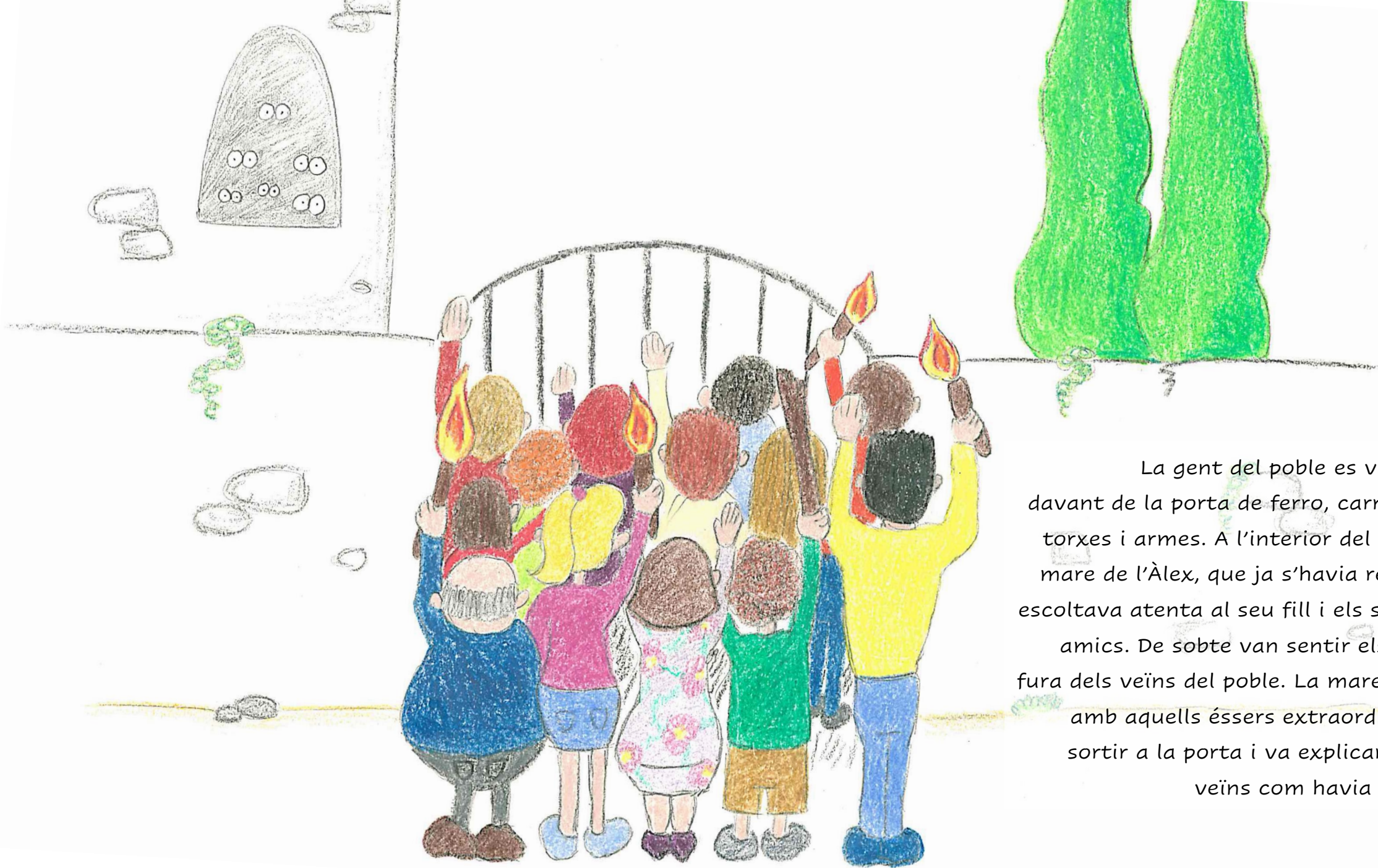
Quan la mare va
veure el seu fill
acompanyat
d'aquells...
aquells...

aquells éssers
tant estranys,
va fer un crit i
va caure del mur,
amb tanta mala sort
que es va donar un cop
al cap i va perdre el
coneixement.

Mentrestant, als voltants treballava un llenyataire que en sentir el crit de la dona va apropar-se al castell. Quan va arribar a la porta de ferro, va veure com els habitants del castell s'enduien una dona en braços cap a l'interior. El llenyataire coneixedor de la famosa llegenda que rondava sobre aquells éssers, no va dubtar en tornar al poble corrent a demanar ajuda per alliberar la dona d'aquells 'malvats' éssers.

La gent del poble es va plantar davant de la porta de ferro, carregada de torxes i armes. A l'interior del castell la mare de l'Àlex, que ja s'havia recuperat, escoltava atenta al seu fill i els seus nous amics. De sobte van sentir els crits de fura dels veïns del poble. La mare, agraïda amb aquells éssers extraordinaris, va sortir a la porta i va explicar als seus veïns com havia anat tot.

Amb el pas dels dies els vil·latans van deixar de tenir por dels habitants del castell i en Frankcesc i companyia van poder baixar per fi a visitar el seu estimat i anyorat poble. Cada dia eren més els que s'interessaven per conèixer les històries que els seus extraordinaris veïns tenien per explicar, doncs uns éssers amb tants anys de vida de ben segur debíen conèixer milers de relats sobre la història del poble i de mig món.

Un dia, el llenyataire i alguns homes, en agraïment amb els seus veïns del castell per tantes i tantes històries fantàstiques; va decidir podar els arbres del jardí per a que hi poguessin estar sense por de fer-se mal amb el matolls.

Així va ser com la llum del sol
va tornar a entrar al vell castell.
I aquest per fi va deixar de ser gris i
humit, el seu jardí es va omplir de
flors i cada tarda hi anaven l'Àlex i
altres nens a jugar, lliures per
sempre de pors i prejudicis
davant dels que són
diferents a ells.